

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare regulat la 1 și 15 a fiecărei luni afară de lunile de vacanță iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună

Abonamentul pentru Instituții și Autorități 700 Lei pe 1 an
Advocați . . . . . 500 Lei pe 1 an
Magistrați . . . . . 400 Lei pe 1 an
Un număr simplu . . . 30 Lei
Un număr dublu . . . 35 Lei
Un număr vechiu . . . 40 Lei

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53.
Telefon 590. Administrația: Strada Iuliu Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.) unde se primesc abonamente și orice cereri de adăie. Telefon 630

Director fondator și redactor responsabil: **VASILE M. DIMITRIU** Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Colaboratori:

Alexandrescu Traian

Fost Prim-președinte de Tribunal
Avocat din București

Anca Justin Leontin

Judecător Trib. Cluj

Bulgăraș-Popov Ad. Gr.

Avocat Contencios CFR Cluj

Ceaur Aslan Ernest

Consilier la Curtea de Apel Timișoara

Balașiu Paul

Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Bartha Ignat

avocat din Cluj

Bolla Romul

Profesor la Universitatea din Cluj

Botez Corneliu

Consilier la Inalta Curte de Casație

Dimitriu Vasile

Profesor la Universitatea din București

Docan P. George

Presedinte Tribunalul Buzeu

Filipescu Constantin

Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Filipescu Ricard

Judecător tribunalul Cluj

Hajeganu Emil

Profesor la Universitatea din Cluj

Kis Mauriștu

Profesor universitar pensionar

Lazar Aurel

Fost ministru, Avocat Oradea-Mare

Marta Alexandru

Prim președintele Curtii de Apel Timișoara

Micșa Pompei

Prim președintele Curtii de Apel Cluj

Munteanu Victor

Avocat din Sibiu

Negrea Camil

Profesor la Universitatea din Cluj

Onișor Victor

Profesor la Universitatea din Cluj

Pastia P. Vasile

Judecător la Trib. Cluj

Petrescu F. Vasile

Judecător de ședință la Trib. Sibiu

Popp Romulus

Prim președintele Curtii de Apel Brașov

Porușiu Petre

Profesor la Universitatea din Cluj

Praporgescu Ștefan

Consilier la Curtea de Apel Oradea-Mare

Radu Iorgu

Profesor la Universitatea din Cluj

Sfetcu Emilian

Judecător șef la ocolul Mercurea-Sibiului

Stăncescu Ștefan

Prim președintele Curtii de Apel Oradea-Mare

Tolclu Ioachim

Avocat din Cluj

Tănăsescu Teodor

Consilier la Curtea de Apel din Cluj

Xantopol Constantin

Fost magistrat. Avocat din Cluj

CUPRINSUL

1. Veniturile statului și instituția cărții fonciare . . . . . de <i>Dr Ioachim Tolciu</i> advocat, Cluj 2. Neajunsurile metodice ale procedurii penale române . . . . . de <i>Dr Emil Rebreanu</i> procuror Trib. Bistrița	3. Deciziunea comercială. Jurisdicția particulară „Lloyd” din Timișoara. Jurisprudența Curtii de Apel Oradea cu o notă . . . . . de <i>Ard. Jur.</i> 4. Rezumate de jurisprudențe stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație
5. Amnestierea delictelor silvice 6. Lege privitoare la actele stării civile 7. Informații	

BANCA CHRISSOVELONI

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

CAPITAL
ȘI REZERVE

LEI 350,000.000

SUCURSALA CLUJ

SEDIUL CENTRAL BUCUREȘTI

Sucursale: Constantinopol, New-York,
Brăila, Constanța, Galați, Sibiu. // Bănci
afiliate: Banca de Devize și Lombard, București,
Banca Ardeleană Casa de Economie Cluj, Chris-
soveloni & Co. Paris, Chrissoveloni & Co. Viena

TELEFON: 379, 62, 427, 980

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei
77,000.000

7
SUCURSALE:
IN DEJ, DICIOȘAN.

Efectuază
avantajos
orice afa-
ceri bancare

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

Banca Generală a Țării Românești București,

Brăila,
Brașov, Cluj,
Constanța, Craiova,
Galați, Giurgiu, Oradea
Mare, Ploești, Sfântul
Gheorghe, Târgul
Măgurele

Societate Anonimă

Capital vărsat Lei 60,000.000 // Rezerve Lei 50,000.000
Adresa Telegrafică: „GENEROMANA”

BANCA CENTRALĂ

Secția de
cereale - Secția
de coloniale - Fab-
rică de surrogat de cafea
„Centrala” - Secția specială
pentru ciment - Secția de
Bancă și devize - Execută tot
felul de tranzacțiuni bancare,
plăși pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERȚ
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

Banca Ardeleană și Casa de Economii S. A. R.

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată
în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chris-
soveloni, București și Banca Comer-
cială Ungară din Pesta, Budapesta.

Sucursale: Arad, Brașov, Oradea,
Sibiu, Târgu-Mureș, Turda.

Industria Sârmei S. A. Cluj

Fabrica: Ghiriș

Fabricăm: Sârmă laminată, Fier de beton, Scoabe,
Cue de tot felul, Sârmă arsă, arămită, Sârmă
de oțel, Arcuri de mobile, Sârmă
ghimpată, Agrafe.

Cereți oțerta dela singurul incredințat cu vânzarea produselor noastre:

FERARIA S. A.
Cluj, Cal. Victoriei 29

Telefon: 4-40, 3-47 - Adresa telegrafică: „Feraria” Cluj

Ardealul Juridic

Revistă de Drept și de Unificare Legislativă
Doctrină, Jurisprudență, Legislație comparată

Revista apare regulat la 1 și 15 a fiecărei luni afară de lunile de vacanță iulie și August (iar în cursul anului excepțional ca număr dublu) când apare odată pe lună

Abonamentul pentru	Instituții și Autorități	700 Lei	pe 1 an
•	Advocați	500 Lei	pe 1 an
•	Magistrați	400 Lei	pe 1 an
	Un număr simplu	30 Lei	
	Un număr dublu	35 Lei	
	Un număr vechi	40 Lei	

Redacția: Str. Calea Victoriei No. 53.
Telefon 590. Administrația: Strada Iuliu Maniu 8 (Radio Reclame România S.A.)
unde se primesc abonamente și orice cereri de adpție. Telefon 630

Veniturile statului și Instituția Cărții Fonciare*)

(Art. 24 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice).

Legiuirile noastre mai noi, în cari se prevăd venituri publice pentru Stat (impozite, taxe de timbru, amenzi etc.) sunt marcate de un fiscalism exagerat. Acest fiscalism se evidențiază îndeosebi în acele dispozițiuni, cari reglementează precăderea veniturilor Statului față de interesele particulare, de multe ori neasemănat mai mari decât veniturile Statului. Legea nouă a timbrului și legea accelerării judecăților de exemplu dispun oprirea pe loc a proceselor de milioane, dacă lipsește un timbru de 2 lei. Taxele de timbru — fie cât de neînsemnate — sunt sancționate chiar prin decădere din drepturile materiale. De pildă art. 19 din legea accelerării dispune, că dacă în 5 zile delă admiterea dovedirii cu martori nu plătești taxa de citație (10 lei), nu te mai poți servi de aceasta dovadă în tot decursul instanței, ceea ce poate însemna însăși pierderea dreptului material.

Nu contest, că acest exagerat egoism fiscal este determinat de năzuința legiuitorilor români — năzuință în sine nobilă și patriotică — de a pune la dispoziție Statului nostru toate mijloacele materiale posibile — chiar și cu sacrificarea intereselor economice particulare, de care are nevoie în acest timp de refacere și consolidare.

Sistemul are însă două tăisuri: Proteguirea unilaterală și inechitabilă a veniturilor Statului în detrimentul intereselor economice ale cetățenilor, duce la micșorarea averilor impozabile și deci indirect la scăderea veniturilor publice. Este deci de datoria cărmui-

torilor ca prin înaltă înțelepciune de Stat să afle calea de mijloc, punând în armonie interesele fiscale ale Statului cu cele ale contribuabililor. Preferința veniturilor publice a devenit un nejustificat privilegiu pentru veniturile de tot felul ale Statului cu disconsiderarea și sacrificarea intereselor economice și financiare particulare.

Acest privilegiu îl statuează art. 24 din „Legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice” (promulgată la 23 Iulie 1921, publicată în Monitorul Oficial Nr. 95 dela 1 August 1921).

Iată ce spune acest articol:

„Statul, județul și comuna au privilegiul, înainte de orice datorie particulară pentru veniturile de orice natură și amenzi, asupra întregii averi a debitorului, mobilă și imobilă, fără ca în privința imobilelor să fie supus la formalitatea inscripțiunii și fără ca prin vânzarea silită a lui să se purgeze acest privilegiu, în ceea ce privește impozitul asupra venitului imobilelor”.

Înțelesul acestui articol de lege — redactat cât se poate de neclar — este:

Veniturile de orice natură (adecă impozite, taxe de timbru, creanțe provenite din contracte bilaterale, spese de proces despăgubiri, creanțe provenite din diferitele monopoli etc.) apoi *amenzi* (!) grevează toată averea debitorului atât mobilă cât și imobilă. Averea imobilă o grevează și fără intabulare în cartea funduară. Ba impozitul asupra veniturilor unui imobil trec chiar și asupra cumpărătorului de licitație, dacă impozitul nu ar fi acoperit prin prețul de licitație. În caz de concurență între creanța statului și cele particulare, creanța de orice natură și amenzi cuvenite statului au prioritate față de orice creanță particulară. Aceasta prioritate

*) Articol publicat și în „Revista Economică” (Sibiu) Nr. 5 din 4 Februarie 1928.

este garantată și fără întabularea în cartea funduară.

Iată cum o singură dispoziție a legiuitorului clatină din temelii toată instituția cărții funduare, și indirect sistemul creditelor ipotecare, bazate în Ardeal și Bucovina pe această instituție.

Principiile fundamentale ale cărții funduare sunt: *publicitatea materială* sau autoritatea publică a cărții funduare, conform căreia numai acele drepturi reale se consideră ca existente, cari sunt întabulate și despre cari terțele persoane de bună credință în urma înscripțiunii se pot convinge, și *principiul priorității*, în sensul căruia preferința creanțelor o stabilește data și numărul de înregistrare a cererii (rangul serial).

Art. 37 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice spune că „Toate dispozițiile contrarii legii de față sunt și rămân abrogate“. Este paragraful stereotip din legile noastre de unificare, prin care se desființează nenumărate instituții de drept înrădăcinate în viața socială și economică și în moravurile din provinciile alipite.

Astfel și principiile fundamentale ale cărții funduare menționate mai sus se anulează cu o singură trăsătură de condei. În urma acestui dispozițiuni se poate afirma, că siguranța pe care o oferea mai înainte cartea funduară creditorului, azi nu mai există. Creditorii și îndeosebi instituturile noastre financiare ardelene, a căror cea mai importantă operație este acordarea de credite ipotecare nu pot să știe la acordarea împrumutului toate pretențiile statului față de debitor, dar chiar dacă le-ar cunoaște, totuși nu le-ar ajuta prea mult, pentru că nu pot prevedea *creanțele din viitor* ale statului. De pildă debitorul care acordă institutului creditor o garanție ipotecară de patru milioane pentru un împrumut de două milioane, după ridicarea împrumutului se implică într-o afacere de contrabandă vamală și i se decretează o amendă de patru-cinci milioane lei. Astfel de cazuri sunt destul de obișnuite îndeosebi la comercianți și se pot lua în combinație de creditor considerând mai cu seamă zeul cu care agenții vamali constată contravențiile de acest soi. Statul își va încasa din imobil *pe cale sumară* amenda sa de patru milioane și creanța băncii — garantată cu ipotecă (!) va rămâne în vânt.

Art. 24 mai sus menționat nu atinge numai așezământul cărților fonciare, ci lovește

cu ușurință și în principiul fundamental al dreptului civil, în virtutea căruia *drepturi reale* numai prin întabulare se pot înființa. Creanța neîntabulată este un drept pur obligațional exigibil numai față de partea care l-a contractat, prin întabulare însă primește *efect real*, fiind opozabil față de orișicine. În virtutea art. 24, care ne preocupă, impozitele asupra veniturilor mobiliare și alte impozite personale precum și amenzile din viitor, cari nu au nici o legătură cu *imobilele* debitorului, devin reale prin o simplă enunțare a legiuitorului fără nici o întabulare în cartea funduară

Este cert, că dacă legiuitorul nostru ar fi cunoscut instituția cărții funduare și conexitatea acesteia cu viața economică-financiară din Ardeal și Bucovina și cu codul civil în vigoare aici, nu ar fi legiferat art. 24 din chestie.

Suntem în pragul stabilizării monetare care, sperăm, va pregăti și revenirea la normal în domeniul economiei naționale. Necesitățile producției atât în agricultură cât și în industrie vor reclama reînvierea sistemului împrumuturilor obligaționale și cambiale cu acoperire ipotecară. Ori aceste împrumuturi pelângă privilegiul absurd creat în favorul statului prin art. 24, vor fi imposibile. Creditele ipotecare reclamă garanție reală și *absolută* adecă și față de stat. Fiscul să-și ia asupra sa obligațiunea pe care o are oricare creditor particular de a-și întabula creanțele sale și a intra la seriere în șirul creditorilor, așteptând rândul său.

Se impune deci în mod imperios abrogarea sau modificarea art. 24 din legea pentru urmărirea veniturilor publice. Importanța cărților funduare a fost recunoscută de toți factorii competenți și a fost hotărâtă în principiu chiar estinderea ei în tot cuprinsul țării. Odată generalizată aceasta instituție, nu se poate să nu se revină asupra acelor măsuri legislative (ca și art. 24 din legea pentru urmărirea veniturilor publice) cari îi periclitizează însăși viabilitatea.

Cred că instituturile noastre financiare din Ardeal, cari și-au câștigat merite neperitoare în istoria economică și culturală a neamului în aceste părți ale țării, — ar fi în primul loc chemate să intervină prin organul lor reprezentativ „Solidaritatea“ pentru modificarea sau abrogarea articolului 24. Dar și alți factori precum sunt: camerile de comerț și industrie și barourile advocaționale trebuie să in-

tervină și să ceară restituirea in integrum și generalizarea normelor de urmărire, cari erau în vigoare în Ardeal. Aceste norme nu numai că sunt mai potrivite cu întreaga structura instituției cărților fonciare și cu necesitățile economice ale țării, dar formează o justă și înțeleaptă armonizare între interesele Statului și cele ale particularilor.

Această justă concordanță între diferitele interese opuse se evidențiază cu ocazia serierii și lichidării creanțelor întabulate, seriare ce urmează după vânzarea silită (licitația) imobilului. Art. 189 din legea de urmărire ardeleană (legea 60 din anul 1881) modificat prin art. 35 din legea 53 din anul 1912 garantează precădere numai pentru următoarele *datorii publice*, cari nu sunt mai vechi de trei ani:

a) impozitele fonciare și case, care grevează direct imobilul licitat, precum și impozitele suplimentare de Stat, județ și comună fixate după imobilul licitat, precum și impozitele suplimentare de stat, județ și comună fixate după impozitele de mai sus.;

b) celelalte impozite comunale ce grevează direct imobilul licitat.

Numai pentru acestea creanțe de stat face abatere legea ardeleană dela principiul publicității și priorității, asigurându-le preferință și fără întabulare.

Despre acestea se poate convinge creditorul din rolurile de impuneri, deci nu însemnează prejudiciu pentru creditorii particulari. Legea ard. însă nu acordă privilegiu pentru impozitele *personale*, sau alte venituri publice sau chiar pentru amenzi, cum face art. 24 de care ne ocupăm mai sus. Inscrierea acestor dispoziții în noua lege unificată va fi cea mai bună soluție.

Dr Ioachim Tolciu
advocat, Cluj

MATERIAL PENTRU UNIFICAREA LEIGSLATIVĂ

Neajunsurile metodice ale legii de procedură penală

(Urmare)

Capitolul despre punerea sub acuzare mai suferă încă de un neajuns. Anume după dispozițiile cuprinse în § 245 ar urma că camera de acuzare va trebui să se ocupe nu numai de cauzele trimise și de către judecătorul de instrucție ca crime, ci încă și de delictele și contravențiile pe cari le judecă „grave“ procurorul general. Abstrăgând dela împrejurarea că cu-

prinsul noțiunii „grav“ se schimbă dela om la om și că prin urmare ar fi fost datorია legiuitorului să arate criteriile după cari se poate judeca o faptă ca fiind gravă, doar în felul cum și-a exprimat legiuitorul voința va ajunge în loc de o reglementare unitară la un haos de interpretări contrazicătoare, mai rămâne încă deschisă întrebarea, după cari reguli va trata camera de acuzare cauzele „grave“ aduse în fața-i de către procurorul general. Va proceda oare camera de acuzare conform normelor cuprinse în capitolul despre punerea sub acuzare și va pune sub acuză și aresta pe infractorul bănuit pentru oarecare delict sau contravenție atunci când află dovezi și indicii în urma cărora se poate bănuși invinuitul că a săvârșit fapte puse în sarcina lui și când această faptă întrunește criteriile unui delict sau ale unei contravenții, sau va proceda conform normelor cuprinse în cap. VI—VIII ale cărții I și în cazul acesta în care formă se va face arestarea invinuitului și prelungirea arestului; care va fi situația judecătorului delegat cu instrucția și cari sunt căile de atac împotriva hotărârilor lui. Tot întrebări la cari nu află nici un răspuns cu toate că potrivit răspunsului care-l dăm la aceste întrebări se schimbă în mod esențial situația părților.

Ca încercare vreau să mai spun încă vre-o câteva cuvinte despre terminologia legii. Este doar o cerință capitală că acelaș lucru să fie numit în lege totdeauna cu acelaș cuvânt și că unui și acelaș termen să fie întrebuițat totdeauna numai pentru exprimarea unei și aceleași noțiuni. Împotriva acestor cerințe a păcătuit mult legiuitorul. Voi aminti numai cazurile cele mai importante. Legiuitorul a întrebuițat termenul „delict“ atât pentru exprimarea noțiunii generale de faptă penală resp. infracțiune cât și pentru exprimarea noțiunii speciale de delict spre deosebire de crimă și contravenție. Asemenea a întrebuițat legiuitorul termenul „domiciliu“ în două înțelesuri, exprimând prin el odată noțiunea „locuință“ și de altă dată noțiunea unui loc declarat de cineva ca acela la care se pot depune actele adresate lui (§§ 65, 84, 118, 124, 137). De altă parte mai întrebuițează legiuitorul pentru exprimarea noțiunii de „locuință“ adică a locului unde locuiește cineva și termenul „locuință“ (§ 80, 110) și acela de „reședință“ (§§ 60, 66, 81). În felul acesta de multe ori nu mai ști ce a vrut să spună legiuitorul. De pildă la § 118 întrebuițează termenul „domiciliu“ probabil ca loc pentru depunerea actelor adresate celui eliberat în mod provizoriu și la § 124 care privește tot la cel lăsat în libertate provizorie încă întrebuițează termenul „domiciliu“ probabil pentru locuință. Însă dacă combinăm aceste două articole cari se referă doar amândouă la situația celui lăsat în libertate provizorie, devine înțelesul termenului domiciliu absolut nehotărît. La § 118 nu mai știi dacă a voit să exprime legiuitorul locul de adunare sau locuința și asemenea nu mai poți ști la § 124 dacă legiuitorul a voit să exprime noțiunea locului de locuință sau aceea a locului de adunare.

La §§ 28, 29, 117, 130, 131 și 133 întrebuițează legiuitorul în mod confuz termenii inculpat, prevenit și acuzat, fără ca să mai fină seamă de definiția dată acestor termini la § 7. La § 130 numește inculpat pe acela eliberat din arestul preventiv și trimis înaintea judecătoriei polițienesci iar la § 133 îl numește acuzat și apoi la § 131 și § 133 numește pe bănușitul trimis

în judecata tribunalului, odată prevenit și apoi acuzat cu toate că noțiunile exprimate prin termenii acestia nu corespund înțelesului dat lor la § 7 al legii. Legiuitorul mai întrebuițează și termenul Curte de apel pentru acela de cameră de acuzare (§ 136) și amintește odată în loc de tribunal corecțional poliție corecțională (§ 234). Și nici termenii opoziție și apel nu i-a trebuit în mod consecvent legiuitorul, numind acelaș act odată opoziție iar în alt loc apel (§§ 127, 137, 224).

Am arătat în expunerile acestea cele mai grele neajunsuri metodice-logice ale legii despre procedura penală, având în vedere acea experiență că neajunsurile metodice-logice ale legilor nu sunt numai lipsuri de frumusețe și că posibilitatea de a aplica legea în mod just, adecă de a trata cazuri la fel în mod unifar afără chiar dela observarea cerințelor metodice-logice la crearea legii. Fiecare neajuns metodologic dă naștere posibilității unor diferențe mari de păreri la interpretarea și aplicarea legii și cu cât mai puțin logic a cugetat legiuitorul cu atât mai puțin va putea să recunoască intenția legiuitorului acela care cugetă trecând pe cărarea arătată de legiuitor, așa că atingerea scopului căutat de legiuitor afără dela măsura în care a observat aceste cerințe metodice-logice.

Dr. Emil Rebreanu,
Proc. Trib. Bistrița.

(Sfârșit)

JURISPRUDENȚA

Curtea de Apel Oradea

Secțiunea II.

Deciziunea Comercială Nr. 87/927.

Excepțiune de incompetență art. 180 pr. c. și art. 26 al. II legea accelerării judecărilor. Jurisdicția particulară „Lloyd” din Timișoara și recunoașterea ei ca instanță de judecată. Art. 101 din Constituție și legea LIX/1881. Considerațiuni.

S'a luat în cercetare apelul făcut de reclamanta Banca Centrală Svăbească S. A. sucursala din Carei, prin petiția înregistrată la Nr. C. II. 4242/1926 din 30 Ianuarie 1927, la Tribunalul Sălaj Secția II-a, contra sentinței aceluși tribunal Nr. c. 4242/1926, din 2 Decembrie 1926, dată în procesul intentat de reclamanta Banca Centrală Svăbească S. A. Sucursala din Carei, reprezentată prin avocatul dr. Ioan Varadi avocat din Carei, în contra pârâtei firma Geza Löwinger & Fiul din Baia-Mare, reprezentată prin avocatul dr. Emil Troplovits din Baia-Mare pentru 137.894 lei.

Curtea

Asupra apelului formulat de reclamanta Banca Svăbească S. A. sucursala din Carei, în contra sentinței Tribunalului Sălaj Secția II. Nr. C. 4242/1926, prin care s'a admis excepțiunea de incompetență a Tribunalului ce a ridicat firma pârâtă Geza Löwinger și Fiul, admitând competența societății particulare „Lloyd” din Timișoara, competență ce era fixată prin contractul de vânzare de făină intervenit între părți și din care s'a pornit litigiul de față.

Având în vedere că, potrivit disp. art. 180 alin.

ultim, excepțiunea de incompetență urmând a fi luată din oficiu în orice stadiu al procesului Curtea pe baza art. 26 al. II. din legea accelerării a pus din oficiu în discuțiunea părților, dacă în actuala alcătuire constituțională, jurisdicțiunea acestei societăți particulare „Lloyd” din Timișoara, poate fi recunoscută ca o instanță de judecată, pentru a se admite incidentul de incompetență a instanțelor judecătorești ordinare, incident pe care l'a formulat pârâtul și care a fost admis de tribunal, știut fiind că nimeni nu poate fi sustras contra voinței lui judecătorilor săi firești.

Considerând că, principiul de ordin constituțional pus în art. 101 din noua Constituție română din 1923, statornicește imperios „că nici o jurisdicțiune nu se poate înființa decât numai în puterea unei anumite legi” adăugând apoi că nici chiar prin lege nu se poate crea Comisiuni și Tribunale extraordinare în vederea judecării unor anumite procese, fie de drept privat fie de drept public, punând astfel în evidență principiul indiscutabil, că și în cazul când prin lege s'ar putea înființa anumite comisiuni de judecată, cum ar fi și acele fiscale, agrare, disciplinare, nici în acest caz ele nu ar putea fi create în vederea judecării unor anume cauze, sau unor anume persoane, ci aceste instanțe trebuiesc să îmbrace caracterul de generalitate pentru toți locuitorii țării.

Că, astfel pusă chestiunea din punctul de vedere al ordinii publice stabilită de un text al Constituțiunii noastre, urmează a examina dacă societatea particulară „Lloyd” din Timișoara, fiindcă o instanță de judecată permanentă pe lângă hala comercială din acea localitate, poate fi considerată ca o jurisdicțiune, care să exercite judecarea tuturor proceselor de drept patrimonial în aceasta singură parte a țării, îmbrăcând astfel o porțiune din suveranitatea Statului Român și exercitând drepturile unei adevărate jurisdicțiuni căreia să se supună justițiabilii, iar instanțele de judecată legalmente organizate în acest scop să le recunoască existența lor legală, consfințându-le ca o jurisdicțiune cu întreagă plenitudine de judecată prin refuzul asistenței lor judiciare acelora ce ar avea nevoie de judecată în reglementarea raporturilor lor de drept privat, pe simplul motiv că în actul creator al obligațiunii s'a ales pentru judecarea diferendelor aceasta instanță particulară „Lloyd”.

Considerând că societatea particulară așa numită „Lloyd” de pe lângă Hala Comercială din Timișoara, a fost înființată pe timpul imperiului Austro-Ungar prin scriptul regal ungar din 13 Decembrie 1865 cu nr. 93131/1865, aceasta societate începându-și activitatea ei la 6 Mai 1866 și funcționând în baza unor statute alcătuite de membrii și comitetul ei diriguitor în număr de aproximativ treizeci persoane, fără nici o altă dispozițiune legală. E prea adevărat că mai

târziu prin legea nr. II din 1870 se vorbește despre reînființarea judecătorilor excepționale ale bursei din Budapesia și a Halelor comerciale din provincie cărora le recunoaște existența provizorie și mai apoi prin legea nr. LIX din anul 1881 se reglementează organizarea lor, stabilindu-se prin art. 94 atribuțiunile acestor instanțe judecătorești excepționale, numai între care cu o bunăvoință inexplicabilă se intercalase și aceasta societate particulară „Lloyd“ din Timișoara, fără însă a figura cu acest nume în nici una din aceste legiuri, care nu vorbește decât de alele comerciale provinciale.

Considerând, că dela alipirea provinciilor ardelenene la Vechiul Regat Român, aceasta societate particulară „Lloyd“ care în treacă fie zis și-a sporit activitatea după statistica ei însulit chiar, așa că de unde în anul 1917 și 1918, judecase 27 sau 28 procese, în anul 1926 a judecat 1155 procese, continuându-și astfel activitatea și personalitatea ei de adevărată jurisdicțiune nestingherită de nimeni și sub regimul constituțional al statului român, fiind numai mai târziu autorizată de a funcționa de către autoritatea română potrivit unui decis al directorului general din Cluj sub nr. 7071 din 1 Martie 1924, iar Tribunalul Timișoara prin sentința sa nr. C. 4495 din 1925, o recunoaște ca persoană juridică conform procedurilor legii din 6 Febr. 1924.

Având în vedere că din aceste considerațiuni arătate mai sus, rezultă cu prisosință cum această societate particulară în administrarea justiției azi pe teritoriul României, își frage obârșia dintr-o dispozițiune a Regelui Ungariei, drept ce era permis într-o monarhie cu principii imperialiste, omagiu al strălucirii trecute, dar discutabil în o țară democratică așa cum e Țara Românească, societate ce a fost socotită numai ca recunoscută mai târziu de parlamentul țării prin legea II din 1870, purtând titulatura „despre reînființarea *Judecătorilor excepționale* ale bursei de mărfuri, urmând deci a o considera și noi tot astfel ca judecătorie excepțională și provizorie așa precum legea însăși emanațiune a puterii legiuitoare de atunci, a înțeles a o considera.

Având în vedere, că aceasta fiind existența societății particulare „Lloyd“ din Timișoara, desigur continuarea activității sale pe un teritoriu aparținând azi României, trebuie să fie în concordanță cu legiurile de ordine publică ale țării, astfel precum o edictează Constituțiunea din anul 1923, care prin art. 137 decide că din ziua promulgării ei sunt desființate acele dispozițiuni din legi, decrete, regulamente, contrarii celor înscrise în prezenta Constituțiune.

Considerând că autorizațiunea de funcționare dată de Directoratul general al Justiției din Cluj acestei societăți particulare „Lloyd“ este complet neva-

lidă, Directoratul ca reprezentant al Ministerului de Justiție în Ardeal, neavând nici puterea de creațiune a unei instanțe judecătorești ordinare, necum de a da viață unei jurisdicțiuni excepționale interzise de pactul nostru fundamental, iar cât privește sentința Tribunalului Timișoara, care recunoaște de persoană juridică societatea „Lloyd“, ea nu poate avea altă valoare, decât aceea pentru care a fost dată și anume de a se considera societatea ca o personalitate juridică, iar nici decum autorizațiunea de a exercita plenitudinea unei adevărate jurisdicțiuni, ca o emanațiune a suveranității statului român.

Acest drept de a înființa instanțe de judecată excepționale nu ar fi fost îngăduit nici chiar legiuitorului ordinar de a-le edicta, art. 101 din Constituție, interzicându-i în mod formal aceasta, necum acest drept ar fi putut reveni unei direcțiuni de serviciu dependent al unui Minister. Că, acesta fiind principiul dominant al Constituției noastre, nici legea pentru punerea în aplicare a procedurii civile din Ardeal anume legea LIV din anul 1912, care deși prin art. 24 recunoaște competența Halelor de comerț provinciale, nu poate fi considerată că prin tangență ar fi dispus implicit și asupra dreptului la o existență legală a acestor instanțe speciale de pe lângă Halele provinciale de cereale și produse, deoarece toate aceste legiuri arătate: Legea II 1870, legea LIX din 1881 și legea LVI din 1912, vorbind de instanțele speciale ale bursei de mărfuri din capitală, cum și a Halelor comerciale din provincie, nu conțin nici o dispozițiune în ce privește Societatea particulară „Lloyd“ din Timișoara unic exemplar de acest fel, a cărei ființare se datorește privilegiului imperializantului feudal al fostei Monarhii, neconsacrată de nici o lege a ei ulterioară, care să pomenescă măcar de societatea „Lloyd“, instituțiune care în afară de orice discuțiune este în completă discordanță cu principiile democratice ale Constituțiunii noastre, care nu admite instanțe excepționale pentru judecarea anumitor procese, cu atât mai mult este inadmisibil ca o jurisdicțiune particulară, să se îmbrace cu o porțiune din suveranitatea națională a Statului Român.

Având în vedere, că în ipoteza în care chiar am admite existența legală din trecut a societății „Lloyd“ înființată printr'un script regal al fostei Monarhii în scopul, că „prin unirea puterilor să exercite o influență binefăcătoare asupra directivei vieții comerciale și economice pe care să le desvolte și să le înflorească“, încă în conflictul interprovincial al legilor din Ardeal devenite azi prin voința legiuitorului nostru legi române, și acele legiuri dominate vechiului Regat ambele deopotrivă aplicabile, acele principii înscrise în legiurile provinciilor alipite cari sunt în conflict cu ordinea publică internă a Statului român,

devin de drept inaplicabile, aceasta fiind singura rezolvire admisă a conflictului între legislațiunile aceleiaș Stat. Că, următor acestei regule, Constituțiunea română înscriind între manifestațiunile suveranității noastre naționale și puterea judecătorească, principiu ce îl găsim figurând încă în vechea noastră constituție și repetat prin acea din anul 1923, care a dispus prin art. 101 o întredicțiune completă pentru înființare de tribunale excepționale create anume fie pentru judecarea afacerilor civile, fie pentru acele penale, tocmai, pentruca administrarea justiției însăși constituie o manifestare specială a suveranității Statului, judecătorii fiind investiți cu o porțiune din această putere distinctă a suveranității naționale a Statului român.

Considerând, că suveranitatea Statului român nu s'a putut întinde asupra provinciilor Ardelene, fără ca regulele ce interesează siguranța și ordinea publică considerate ca atare de însăși dispozițiunile pactului nostru fundamental să fie de drept extinse pe întregul teritoriu asupra căruia România își exercită azi suveranitatea ei.

Ca o aplicațiune a acestor principii, Inalta Curte de Casație a dispus, că în cea ce privește pedepsirea falsului de monedei săvârșit în teritoriile alipite, se vor aplica infractorilor dispozițiunile codului penal român al vechiului Regat, înlăturând dispozițiunile codului penal Ardelean, fără să existe în aceasta privință vre-o lege specială care să extindă aceste dispozițiuni și în Ardeal, ele fiind considerate extinse de drept asupra întregului teritoriu al țării românești, conform normelor generale ce domină materia legilor de siguranță și ordine publică a unui Stat.

Considerând, că dacă în regimul principiilor fostei monarhii a fost posibil o concesiune a puterii judecătorești unei societăți particulare ca aceasta așa numită „Loyd“, care și atunci nu-și exercită jurisdicțiunea ei decât numai cu o aplicațiune cu totul restrânsă la membrii componenți ai societății, în cadrul dispozițiunilor noastre constituționale, este inadmisibilă administrarea justiției de către o societate particulară minoritară ce și-a creat o sursă imensă de venituri din exploatarea justiției, punând astfel într'o lumină prea puțin favorabilă Statul Român, care după concepțiunea lor n'ar fi în stare a pune la dispoziția cetățenilor ei organele judiciare necesare pentru aceasta înaltă menire a distribuirei justiției în litigiile lor.

Că, fiind legal și admisibil ca pentru anumite procese părțile să fie libere a-și alege arbitrul lor care să le dea o judecată rapidă în afară de formulele procedurale clasice, funcțiunea de judecător acordată arbitrilor în acest caz încetând odată cu rezolvarea cauzei pentru care au fost numiți, este imposibil de admis permanentizarea unei jurisdicțiuni particulare, care să exercite în mod legal alături de

justiția țării aceasta funcțiune socială de administrare a dreptății.

Considerând, că instanțele judecătorești nu pot abdica dela dreptul lor de judecată, în favoarea unei atari jurisdicțiuni particulare, refuzând asistența lor obligatorie, care ar constitui astfel o denegare de dreptate, după cum tot astfel nu ar putea recunoaște nici instituția rabinatului, practică pe o scară întinsă în litigiile dintre evrei, fără a nu leza principiile noastre constituționale deduse din art. 12, care prevede, că nimeni nu poate fi sustras judecătorilor ce le dă legea.

Că, Tribunalul Sălaj secția II, admitând incidentul de incompetență instanțelor judecătorești în litigiul dintre părțile din proces ambele domiciliare în Carei, deoarece prin contractul lor de vânzarea unei cantități de făină, au stipulat competența instanței particulare „Loyd“ din Timișoara, a comis o vădită greșită interpretare a dispozițiunilor așezământului nostru fundamental și ca atare apelul interjectat de reclamanta Banca Centrală Șvăbească din Carei fiind fondat în întregime, urmează a fi admis în totul cu cheltueli apreciate la 3000 lei, ordonându-se tribunalului investit cu judecarea acestei cauze a proceda la rezolvirea ei în fond.

Pentru aceste considerente redactate de dl consilier Ștefan Praporgescu, Curtea de Apel în numele legii

D e c i d e.

Admite apelul făcut de reclamanta Banca Centrală Șvăbească S. A. Sucursala din Carei, în contra sentinței sub Nr. C. 4242/1926, pronunțată în ziua de 2 Decembrie 1926, de către Tribunalul Sălaj, secția II.

Reformează în totul această sentință și în consecință:

Dispune trimiterea dosarului Tribunalului Sălaj, secția II, ca fiind competente a judeca acțiunea, îndrumând tribunalul ca mai înainte să procedă la timbrarea contractului de vânzare care face obiectul procesului.

Obligă pe pârâta firma Geiza Löwinger & Fiul din Baia-Mare, să plătească susnumitei reclamante 3000 lei (trei mii) cheltueli de judecată în apel.

Deciziunea este spusă recursului în Casație în termenul prevăzut de lege.

Data și celită în ședință publică azi la 27 Septembrie 1927, în Oradea, față fiind și advocații părților.

Notă. Publicăm deciziunea de mai sus prin motivarea căreia se repune în discuție legalitatea funcționării în Ardeal a Camerei Arbitrale Soc. Loyd din Timișoara ca jurisdicție constituțională. Chestiunea a fost pe larg tratată teoreticește prin articolele publicate în „Ardealul Juridic“ Nr. 5 din 1 Martie 1927 și „Ardealul Juridic“ Nr. 7 din 1 April 1927.

REZUMATE DE JURISPRUDENȚE

Stabilite de instanțele judecătorești din Ardeal și Curtea de Casație

Judecătorii

Faptul că înainte de contractarea unei căsătorii legitime soțul făgăduiește soției și chiar îi donează prin contract de donațiune pământ, dar înseamnă clauza, că contractul va deveni perfect numai atunci, când și căsătoria va fi contractată în mod legitim. Soția primind să trăiască cu bărbatul în concubinaj, nu poate valida în justiție contractul, a cărui valorificare depindea de săvârșirea actului căsătoriei legitime și tot atunci și transcrierea în C. F. Soluție negativă.

In fapt: Reclamanta M. M. a chemat în judecată pe părâtul P. Fr. spre a se vedea obligat pe cale judecătorească, să libereze un document apt, pentru întabularea dreptului de proprietate cu un cuvânt validarea contractului de donațiune, intervenit între reclamanta și părât și confecționat înaintea notarului public, contract ce conținea o condițiune suspensivă, depinzând validarea lui de momentul confecționării căsătoriei legitime, între reclamanta și părât.

Reclamanta înainte de celebrarea căsătoriei, acceptă să trăiască în concubinaj cu părâtul.

Părâtul nu voește să se mai căsătorească cu reclamanta, căreia îi donase, în vederea căsătoriei 3 jughere de pământ.

Reclamanta face acțiune pentru validarea dreptului său de proprietate, stipulat în contractul de donațiune, invocând motivul că din cauza părâtului, căsătoria nu are loc, tocmai datorită faptului, că implinindu-se acest eveniment, prin consecință și contractul ar deveni valid.

In drept: Având în vedere, că după cum rezultă din contractul de donațiune deșus la dosar, de către părți s'a stipulat, că acest contract va deveni perfect, atunci când căsătoria în vederea căreia, contractul a fost făcut, va deveni și el valabil, prin celebrarea căsătoriei.

Având în vedere, că din desbaterea orală urmată în cauză, se constată, că părțile nu s'au căsătorit în mod legitim, este neîndoios că acțiunea reclamantei se privește ca prematură, atât timp cât căsătoria nu s'a celebrat.

Având în vedere că deși reclamanta susține, că din vina părâtului nu are loc căsătoria, totuși fața de neîndeplinirea acestei condițiuni, la care era supusă confecționarea contractului, pretențiunea ei pare ca nefondată.

Având în vedere, că legiuitorul enumeră ca elemente esențiale a oricărei convențiuni, mai exact al oricărui act de voință menit de a crea un raport juridic, în afară de capacitate, un obiect determinat și o cauză licită, stabilind sancțiunea nulității pentru cazul când cauza ar fi ilicită, adică contrară ordinii publice și bunelor moravuri.

Având în vedere, că elementele de voință și obiectul determinat, se înțeleg dela sine, ca fiind neviciate, însă analizând al treilea element, cauza, adică ce a determinat pe părți să contracteze în

cazul de față nu este altceva de întrezărit, decât traiul în comun, adică motive subiective și rămase pur interne, care au determinat pe părți să lege acest raport unul cu altul.

Având în vedere, că transferarea dreptului de proprietate, s'a produs prin propria putere a raportului din care a izvorât, astfel că încetând cauza determinată al acestui raport sau apărând caracterul său ilicit, dă neaparat loc la desființarea raportului, și implicit a transferării de drepturi, pe care raportul a produs-o.

Având în vedere, că în dreptul nostru ca și la celelalte popoare moderne „*conditio sine causa*” din dreptul Roman, constituie un element esențial al contractului sau al actului de voință, în acest înțeles, că lipsa sau încetarea acestui element sau caracterul ilicit, nu permite contractului, sau actului de voință să subziste și desființează efectele constitutive sau translativ de drepturi, pe care el ar fi avut menirea să le producă.

Că așa fiind, față de neîndeplinirea cauzei ce ar fi dat loc la contract, acțiunea de față se privește ca nefondată și respinsă ca atare cu cheltueli, rezervându-i reclamantei o acțiune în daune, pentru validarea pagubei sale morale și materiale. (Nc. 1261/927. Judecătoria rurală Deta. Jude Musătescu.)

Tribunale

Convențiunea prin care o parte se obligă în schimbul unei plăți să obțină în folosul celeilalte părți o autorizațiune de exploatare de pădure dela Ministerul de Domenii.

Intervenientul nu are profesiune sau specialitate tehnică în baza căreia un asemenea demers ar fi putut fi justificat.

Convențiune ilicită care nu poate să facă obiectul unui contract valabil. Art. 26 și 878 c. c. a.

In fapt: Se constată că între părți a intervenit o convențiune prin care reclamantul se obligă ca pentru plata ce urma să o primească, să obțină dela Ministerul de domenii autorizațiunea de exploatare a unei păduri.

Reclamantul nu invoacă și nu dovedește că avea vre-o profesiune, specialitate tehnică, în baza căreia un asemenea demers ar fi putut fi justificat, și precum se învederează din probele administrate și cele cari le mai invoca reclamantul acest demers îl făcea prin intervențiunea deputaților N. N.

Așa fiind, Tribunalul, urmează a examina dacă această convențiune este sau nu ilicită, și astfel dacă este legal valabilă.

In drept: Principiul autonomiei voinței, creatoare de obligațiuni și care exprimă în mod energic pentru convențiunile particulare puterea de lege față de cei cari le-au contractat, este cenzurat în ceea ce privește manifestările abuzive ale voințelor individuale prin art. 878 cod. c. austr., care prevede că sunt nule convențiunile încheiate când obiectul contractului este ilicit.

Prin ilicit se înțelege „ceea ce este special prohibit de legi sau care invederat se opune siguranței, ordinii publice și bunelor moravuri” (art. 36 c. c. a.).

Este ilicit contractul prin care o persoană se angajează să obțină un avantaj pentru altcineva — dela o autoritate administrativă, în baza unui credit de care s'ar bucura, unei influențe sau unor relațiuni

folositoare la acea autoritate, stabilind preț pentru solicitările și stăruințele sale, deoarece chiar dacă nu ar exista delictul de corupțiune sau legislația nu ar prevedea pedeapsa traficului de influență, faptul de a influența o autoritate publică, administrativă, prin intervenții de persoane cari își pun serviciile, creditul, relațiunile sau autoritatea lor la dispoziție în schimbul unei plăți, este imoral, și contrar ordinii publice, autoritățile administrative trebuind să fie ferite de orice influență atunci când își îndeplinesc îndatoririle lor. Astfel în asemenea caz când contractanții au avut în vedere un scop ilicit sau imoral, convențiunea este nulă și valorificarea ei nu poate fi cerută în justiție (*Trib. Sibiu S. I, sentința 1062. din 23 Febr. 1927. Preș. și redactor Vasile F. Petrescu, judecător unic*).

***

Donațiune între soți. Divorț ulterior în favoarea soției donatoare. Acțiune în anularea donațiunei. Admitere. Apel. Respingere. In fapt: Intre soții K. A. și J. I., domiciliați în Tg.-Săcuiesc, la 8 Iulie 1904 a intervenit un act de donațiune, prin care soția J. I. dă soțului său K. A. jumătate din parcelele înregistrate în cartea funduară a orașului Tg.-Săcuiesc Nr. 1620 Nr. top. 1987. 2 și 1991. 1.

Mai târziu, ambii soți și-au intentat unul contra altuia acțiune de divorț, pe motive de călcare de fidelitate conjugală; acțiunea soțului a fost retrasă, iar aceea a soției s'a admis prin sentința Nr. C. 4459. 1921. 5 din 17 Noembrie 1921 a Trib. Brașov, declarându-se desfăcută căsătoria din vina soțului.

La 6 Februarie 1922, intimata reclamantă J. I. a intentat acțiune contra fostului soț spre a fi obligat să recunoască nevalabilitatea aceluși contract de donațiune intervenit între dânsii și să-i predea document pentru a intabula dreptul de proprietate în favoarea ei, sau intabularea să se facă pe cale de execuție.

Acțiunea reclamantei fiind admisă prin sentința Nr. C. 465. 1922. 15 a judecătoriei Tg.-Săcuiesc pârâtul a introdus apel.

In drept: Următoarele motive de drept s'au formulat pentru admiterea apelului:

1. Prescrierea acțiunei de anulare, fiind trecuți mai mult de trei ani dela încheierea acțului și intabularea lui (art. 1487 c. c. a. și 1148 și 150 procedura Cărilor Funduare).

2. Ingratitudinea din partea intimatei îi paralizază acțiunea în sensul că nu are beneficiul acestei acțiuni. Probarea cu martori este calea pe care o cere să-i se încuviințeze de Tribunal (art. 77 și 80 leg. matr.)

3. Reparațiile făcute casei vechi și construcția unui șopron și a gardului făcut pe locul donat se opun la admiterea acțiunei.

4. Invoiala extrajudiciară între părți prin care s'au tranșat toate pretențiile materiale dintre părțile în litigiu de asemenea se opun la admiterea acțiunei.

Primul motiv este neîntemeiat când este vorba de prescrierea acțiunilor dintre soți, prin care acțiuni s'ar tinde la revocarea darurilor intervenite între aceștia; prescrierea este un an. Această prescripție este specială acestor fel de acțiuni și este prevăzută de art. 89 din legea 31 matrimonială, în timp ce prescripția prevăzută de art. 948 c. c. a. este o prescripție cu caracter general care nu se aplică în această ordine de idei.

Nici al doilea motiv: nu este întemeiat. Odată ce ingratitudinea, pe baza căreia s'a desfăcut o căsătorie, este constatată prin sentința tribunalului, care a pronunțat divorțul în sarcina unuia din soții, acest soț declarat vinovat pentru acest motiv nu mai poate, într'un proces ulterior civil să probeze că și partea adversă, fostul său soț a fost culpabil de ingratitudine în timpul căsătoriei. Această chestiune rămâne definitiv stabilită prin sentința pronunțată. Contrar, ar însemna că se poate proba peste și în contra cuprinsului unei hotărâri judecătorești, situație inadmisibilă în drept.

Al treilea motiv: Într'o acțiune de anularea unui contract gratuit sau oneros al cărui obiect este un bun imobil, pretențiunile părții pârâte cari s'ar referi la despăgubirea la care crede că ar avea drept, datorită plus valorii bunului atribuit deținătorului pârât, iar nu altor împrejurări străine de munca lui, se pot vîda pe cale de compensațiune printr'o acțiune separată sau reconvențională. În nici un caz acele pretențiuni nu pot duce la respingerea unei acțiuni, care s'ar găsi întemeiată de justiție.

Al 4-lea motiv: Din declarația dela 2 Noembrie 1921 intervenită între părți nu rezultă că părțile au pus capăt or și cărei pretențiuni materiale viitoare dintre ele. Din cuprinsul acestei declarații reiese că soția se obligă la plata tuturor cheltuielilor ocazionate de procesul de divorț.

Astfel fiind, apelul urmează să fie respins. (*Trib. Trei Scaune s. 1, sent. Nr. Ca. 612.926 - 1925 din 11 Aprilie 927. Preș. d-lui Alex. Ștofănescu, prim-preș.*)

Curtea de Casație

Sucesiune. Dreptul de succesiune al copiilor naturali în averea tatălui lor. Aplicațiune. Prin art. 41 din legea XXXIII 1894, este exact că legiuitorul impune ca recunoașterea copilului legitim de către tatăl său natural să fie făcută de tatăl înainte de conducătorului de registre sau prin act autentic.

Aceste formalități însă, se referă strict la înscrierea declarațiunei de recunoaștere în registrele de stare civilă și mai ales din punct de vedere al finerei corecte a acelor registre, dar neîndeplinirea sau chiar refuzul tatălui de a îndeplini acele formalități nu poate priva pe copilul legitimat prin matrimoniu subsequent, de drepturile sale personale ce decurg din căsătorie în formă legitimă a părinților săi, în special în drepturile sale de ereditate legală în succesiunea tatălui.

În speță, din moment ce reclamanta prin acțiunea introductivă s'a mărginit a cere recunoașterea dreptului de succesiune asupra averii tatălui, în calitate sa de copil natural cu drept cuvânt și fără a viola textele de lege Curtea i-a admis proba cu martori în dovedirea acestor susțineri, odată ce constată că, tatăl său a trăit în concubinaj cu mama sa, înainte de nașterea dânzei, indiferent de faptul că n'a recunoscut-o ca fiică legitimă prin căsătoria care a urmat posterior nașterii numitei. (*Cas. I, dec. 1644 din 10 Iunie 1927.*)

***

Divergența. Complectarea Tribunalului. Art. 15 Legea de organizare judecătorească. Hotărâri. Materie penală. Pronunțare. Când trebuie să se facă. (Art. 186 proc. pen.; art. 164 l. de organizare judecătorească). Hotărâri Dacă se pot da nu „în numele legii“, ci în virtutea legii“. (Art. 2 l. de organizare judecătorească; art. 40 Constituție).

Instanța de fond motivând complectarea Tribunalului, după divergență, cu judecătorul titular și nu cu judecătorul de ședință, pe considerațiunea că acesta din urmă era în acea zi delegat prin tragerea sorțului, ca judecător unic, cu judecarea cauzelor civile directe și că deci se ivise necesitatea prescrisă de art. 15 din legea de organizare judecătorească de a se complecta Tribunalul aflat în divergență cu judecătorul titular, urmează că prescripțiunile art. 15 suscitată au fost îndeplinite și respectate.

Dispozițiunea art. 186 proc. pen., după care sentința are a se pronunța în chiar ziua sorocită pentru judecarea cauzei, nefiind prescrisă sub pedeapsă de nulitate, nerespectarea ci nu poate justifica formularea unui mijloc de casare.

Dealtfel, potrivit art. 164 din legea de organizare judecătorească, posteroară procedurii penale, și cuprinzând o dispozițiune generală, sentințele și deciziunile pot fi pronunțate în termen de opt zile dela încheierea desbaterilor.

Din dispozițiunile art. 2 din legea de organizare judecătorească se vede că hotărârile instanțelor judecătorești au a se pronunța „în numele legii”.

Formula utilizată de legiuitorul din 1925 e însă echivalentă expresiunii „în virtutea legii”, consacrată prin o practică constantă a instanțelor de judecată.

Chiar Constituțiunea, prin art. 40, prescrie că hotărârile judecătorești se pronunță „în virtutea legii”, ceea ce arată că însuș legiuitorul consideră ambele formule ca exprimând una și aceeași idee (*Cas. II Dec. nr. 2469/1927*).

Amnestierea delictelor silvice

(*Lege promulgată sub nr. 280 din 27 Ianuarie 1928*
Mon. Of. nr. 22 din 29 Ianuarie 1928)

Art. I. Se amnestiază, atât în ceea ce privește pedeapsa cât și despăgubirile civile datorate Statului, toate infracțiunile la legile silvice, săvârșite până la 1 Noembrie 1927, fie ele numai constatate sau pendinte în fața instanțelor judecătorești, fie judecate și asupra cărora s'au pronunțat hotărâri condamnatorii definitive, dar încă neexecutate.

Art. II. Nu beneficiază de această amnistie: antreprenorii, exploatații, arendașii, industriașii și orice alți întreprinzători, cari ar fi comis contravențiuni la contracte sau delict, fie prin pășunarea vitelor, fie prin tăiere sau furt de lemne sau ori de ce altă natură în pădurile respective unde își exercită întreprinderea.

Lege privitoare la Actele stării civile

(*Promulgată nr. 493 din 25 Februarie 1928, publicată în Monitorul Oficial nr. 44 din 15 Februarie 1928*)

Dispozițiuni generale

Art. 1. — Starea civilă se dovedește prin actele întocmite în registrele păstrate de ofițerul stării civile.

Art. 2. — Actele stării civile ale Membrilor Familiei Domnitoare se întocmesc potrivit legilor speciale.

Art. 3. — Competința ofițerului stării civile este teritorială.

Ofițerul stării civile va primi declarațiuni de naștere și moarte și le va înscrie în registrele stării civile; va primi declarațiunile de căsătorie, va proceda la facerea publicațiunilor și va celebra căsătoriile, înscriindu-le în registrele respective.

El nu va putea instrumenta în actele în cari ar figura ca parte, declarant sau martor.

Art. 4. — Registrele de nașcuți, căsătoriți și morți vor fi ținute anual, în dublu exemplar, și vor fi numerotate, șnuruite, parafate și sigilate de președintele tribunalului; registrele de buletine și de publicațiunile căsătoriilor vor fi ținute într'un singur exemplar.

Art. 5. — Înregistrările se vor face de îndată în ambele exemplare ale registrului, în șir și în rubricile anume destinate.

Rubricile în cari nu s'a făcut vreo înregistrare se vor umplea prin linii. Ștersăturile, răsăturile, înscrierile prescurtate, scrierile peste rânduri sau între rubrici sunt oprite.

Îndreptările ce ar urma să fie făcute înainte de semnarea actului se vor trece în rubrica specială.

Mențiunile ulterioare se vor face în rubrica anume destinată.

Art. 6. — Înscrierile în registre se vor face în limba română și se vor cere înfățișătorilor, iar în cazul când nu ar cunoaște-o se vor explica în limba ce cunosc.

Art. 7. — Actele stării civile vor fi semnate de ofițerul stării civile și de persoanele ce se înfățișează. Cauza care a împiedecat pe înfățișători să semneze se va menționa.

Art. 8. — Actele stării civile cari nu sunt înregistrate pe temeiul unei declarațiuni verbale, vor arăta actul în baza căruia s'a făcut înscrierea.

Art. 9. — Ofițerul stării civile va trece în actele ce întocmește numai ceea ce trebuie declarat.

Art. 10. — Orice mențiune făcută pe un act de stare civilă, anterior înscris, va fi datată și semnată de ofițerul stării civile și va indica actul pe temeiul căruia a fost făcută.

Art. 11. — Orce schimbare în starea civilă, în temeiul pe un act de stare civilă, pe o hotărâre judecătorească, sau pe un alt act admis de lege, se va trece pe actul de naștere al persoanelor la care această schimbare se referă.

Mențiunea de moartea unuia din soți se va face și pe actul de naștere al soțului supravieșuitor.

Art. 12. — Ofițerul stării civile, de câte ori

persoana nu este născută în circumscripțiunea sa, va trimite o copie legalizată ofițerului stării civile unde se găsește înregistrată nașterea, pentru a face mențiunile prevăzute de articolul precedent.

Art. 13. — Orice ratificare a unui act de stare civilă se va menționa pe actul rectificat.

Art. 14. — Grefierii instanțelor judecătorești sunt obligați ca, în termen de 15 zile dela rămânerea definitivă a unei hotărâri care aduce schimbări în starea civilă sau rectifică un act de stare civilă, să trimită o copie ofițerului stării civile care păstrează registrele în care este trecut actul de naștere al persoanei la care schimbarea se referă, sau unde actul rectificat este înregistrat.

În caz de desfacerea căsătoriei, trimiterea se va face ofițerului stării civile care a celebrat căsătoria.

Art. 15. — Ofițerul stării civile va trimite, în termen de 30 zile, autorității care păstrează cel de al doilea exemplar al registrelor, copii depe mențiunile făcute posterior pe exemplarul păstrat la starea civilă pentru a se face mențiune identică.

Art. 16. — Dosarele actelor stării civile vor fi șnuruite și sigilate de ofițerul stării civile și se vor conserva în arhiva oficiului.

Art. 17. — Registrele se vor încheia de ofițerul stării civile la sfârșitul fiecărui an.

La aceeaș dată, ofițerul stării civile va alcătui în dublu exemplar liste alfabetice de născuți, căsătorii și morți. Unul din exemplare se va trimite spre păstrare greșii tribunalului.

Art. 18. — Actul de stare civilă, înscris în registrele altui an decât acel în care faptul a avut loc, va fi trecut și în listele alfabetice anuale corespunzătoare anului când urma să fie înscris.

Art. 19. — În comunele al cărui teritoriu este împărțit între mai mulți ofițeri de stare civilă, aceștia vor trimite oficiului central, la începutul fiecărei luni, tabloul cuprinzând datele din registrul de nașterile, căsătoriile și morții înscrise în luna precedentă.

Art. 20. — Ministerul public și judecătorul judecătorei respective sau în cazul când sunt mai multe judecătorii, a acelei indicate de președintele tribunalului, vor controla registrele stării civile.

Aceeaș îndatorire o au și pretorii în comunele rurale.

Art. 21. — Unul din exemplarele registrelor de stare civilă va fi trimis tribunalului, cel mai târziu până la finele lunii Ianuarie, iar celelalte exemplare se va păstra în arhiva primăriei.

Art. 22. — Actele stării civile trecute în registre sunt crezute până la înscrierea în fals, pentru tot ce ofițerul stării civile încredințează că a avut loc în prezența sa.

Art. 23. — Înscrierea sau rectificarea actelor de stare civilă, în temeiul unei hotărâri judecătorești, va fi opozabilă și terților; aceștia sunt însă în drept să facă dovadă contrarie.

Art. 24. — Actele stării civile încheiate de o persoană care exercită în mod public funcțiunea de ofițer al stării civile, dar a cărei calitate s'ar dovedi ulterior viciată, sunt valabile.

Art. 25. — Registrele stării civile sunt publice. Orice persoană va putea cere extracte din registre sau certificate constatând neînscrierea actului cerut.

Extractul va cuprinde cuvânt cu cuvânt textul actului trecut în registru cu toate mențiunile ulterioare făcute, va purta în litere data liberării și va fi certificat de ofițerul stării civile.

Extractele fac aceeaș dovadă ca însăși registrele.

Art. 26. — Extractele nu pot fi liberate decât de ofițerul stării civile.

Dacă însă un act păstrat de acesta este pierdut sau nu se poate citi, atunci, până la refacerea lui, autoritatea la care se găsește al doilea exemplar va libera extractul din registrele sale.

Art. 27. Actele de stare civilă se redactează pe temeiul declarațiunii făcută în termen de cei desemnați de lege.

Ofițerul stării civile va putea înștiința pe cei obligați să facă declarațiuni, să se înfățișeze în termen înaintea lui spre a-și îndeplini îndatorirea legală și le va pune în acelaș timp în vedere sancțiunile legii.

Când părțile interesate nu sunt obligate a se înfățișa în persoană, ele vor putea fi reprezentate prin împuterniciți cu procură specială și autentică.

Art. 28. Îndată după înscrierea unei nașteri, căsătorii sau morți, ofițerul stării civile va înmâna fără altă cerere, declarantului sau părților, un buletin din registrul respectiv.

Art. 29. Ofițerul stării civile are dreptul să se asigure de adevărul faptului declarat.

Art. 30. — Dacă nașterea este declarată după termenul legal, sau moartea după înmormântare, sau dacă aceste evenimente nu au fost de loc declarate, ele nu se vor înscrie în registre decât în temeiul unei hotărâri judecătorești.

În aceste cazuri, ofițerul stării civile sau delegatul său va încheia un proces-verbal și îl va înainta Ministerului public, care în urma cercelărilor făcute va trimite lucrările împreună cu concluziunile sale tribunalului.

Art. 31. — Dacă dela data când actul trebuia să fie înscris și până la întocmirea procesului-verbal prevăzut de articolul precedent nu a trecut mai mult de șase luni, tribunalul se va pronunța, fără citarea părților, prin ordonanță prezidențială.

Trecut acest termen, tribunalul va cerceta de urgență cauza în camera de consiliu, cu citarea rudelor cele mai apropiate și direct interesate ale celui neînscriș, a celor obligați de lege a face declarațiunea și a ofițerului stării civile, față fiind și Ministerul public.

Citațiile se vor emite din oficiu

Hotărîrea va indica datele necesare înscrierii.

Art. 32. — În termen de 15 zile dela pronunțare, copie depe dispozitiv se va afișa prin îngrijirea grefierului la ușa oficiului stării civile și la ușa tribunalului.

În cazul alineatului II al articolului precedent, prin îngrijirea grefierului, dispozitivul va fi publicat fără plată în „Monitorul Comunal” sau „Județean” și în lipsă în Monitorul Oficial.

Art. 33. — Oricine are interes va declara apel la tribunal. Termenul de apel în contra ordonanței prezidențiale sau a hotărîrii tribunalului va fi de 15 zile, socotit dela data ultimei afișări ori publicări.

Apelul se va judeca de urgență în camera de consiliu, cu citarea apelanților, a rudelor celor mai apropiate și direct interesate ale celui neînscriș, a

celor obligați de lege să facă declarațiunea și a ofițerului stării civile, față fiind și Ministerul public. Apelul în cazul primului alineat al articolului 31, se judecă de completul tribunalului, iar în cazul alineatului al doilea al aceluiaș articol, de Curtea de apel.

Art. 34. — Recursul se declară, la instanța care a hotărât în apel, în termen de 5 zile dela pronunțare și se judecă după aceeaș procedură ca și apelul. Termenul de recurs suspendă executarea.

Art. 35. — Grefierul instanței înainte a căreia hotărîrea de înscriere a rămas definitivă, va trimite în termen de 30 zile o copie depe hotărîre ofițerului stării civile unde înscrierea urmează a fi făcută.

Art. 36. — Ofițerul stării civile care refuză să săvârșească vreun act ce intră în atribuțiunile sale, își va motiva în scris refuzul și la cererea părții va înalță de îndată lucrările judecătorești, care va hotărî de urgență prin ordonanță cu drept de recurs în termen de 5 zile dela pronunțare.

Hotărîrea rămânând definitivă, grefa instanței va restitui de îndată lucrările ofițerului stării civile alăturând și copia hotărîrii,

Art. 37. — Dispozițiunile privitoare la actele stării civile sunt teritoriale.

Actul de stare civilă are puterea doveditoare ce îi este recunoscută de legea sub imperiul căreia a fost încheiat.

Art. 38. — Actele stării civile referitoare la români, încheiate în străinătate, se vor înscrie și în țară în registrele stării civile; cele de naștere, la oficiul stării civile al ultimului domiciliu al tatălui și în lipsă al mamei; cele de căsătorie, la oficiul stării civile al ultimului domiciliu al soțului; cele de moarte, la oficiul stării civile al ultimului domiciliu în țară al defunctului. Dacă aceste domiciliu sunt necunoscute, sau în străinătate, înscrierea se va face la oficiul stării civile a primului sector din Capitală.

Agenții diplomatici sau consulari, ofițeri ai stării civile, vor trimite oficiilor de stare civilă mai sus arătate extracte depe actul înscris.

Art. 39. — Toate termenele prevăzute în legea de față vor fi socotite pe zile libere.

Art. 40. — Rectificarea sau complectarea actelor stării civile, dacă n'are ca urmare schimbarea staturului civil, va putea fi cerută de oricine are interes, precum și de Ministerul public când ordinea publică este interesată.

Art. 41. — Cererea de rectificare sau complectare se va adresa președintelui tribunalului locului unde actul se găsește trecut în registru și va fi însoțită de extractul actului ce urmează a se rectifica.

În cazul când cererea nu este făcută de Ministerul de public, ea va trebui să-i fie comunicată.

Creerea de rectificare se va cerceta în camera de consiliu, de urgență, cu ascultarea părții ce cere rectificarea, a rudelor celor mai apropiate și direct interesate, a ofițerului stării civile, față fiind și Ministerul public.

Copie depe ordonanța prezidentului se va afișa timp de 10 zile la ușa tribunalului și la oficiul stării civile respectiv.

Apelul se va declara de oricine are interes la tribunal în termen de 15 zile dela ultima afișare și se va judeca de urgență, în camera de consiliu, cu chemarea părților ce au figurat la prima instanță.

Recursul se declară în termen de 5 zile dela pronunțare.

Art. 42. — Dacă unul din exemplarele registrului s'a pierdut sau distrus în întregime, sau nu mai poate fi întrebuițat, după cererea Ministerului public se înlocuește prin o copie depe celelalt exemplar certificată conform cu originalul de președintele tribunalului.

Art. 43. — Dacă ambele exemplare ale registrului s'au pierdut sau au ajuns de neîntrebuițat, se vor reconstitui în elementele lor esențiale, după cererea Ministerului public, de către o comisiune alcătuită din doi membri dintre locuitorii comunei, sub președinția unui judecător, desemnați de Ministerul Justiției.

Unul din impiegații instanțelor judecătorești din circumscripția tribunalului, desemnat de președintele tribunalului, va îndeplini funcțiunea de secretar al comisiunii.

Art. 44. — Ministerul public va publica în Monitorul Oficial și în ziarele ce apar în județ, lista registrelor de reconstituit, cu invitarea că orice autoritate sau particular va găsi, deține sau primi, cu orice titlu, un extract legalizat sau livret de familie, referitor la un act ce urmează a fi reconstituit, să le depună în termen de șase luni dela publicarea în Monitorul Oficial sau în o lună dela data când actul a ajuns în mâinile sale, fie la primărie, fie la grefa judecătorești sau tribunalului reședinței sale, iar în străinătate la cancelaria legațiilor sau consulatelor.

Art. 45. — Această depunere se va face în schimbul unei copii certificate pentru conformitate, dată pe hârtie liberă, care va servi drept dovadă de primire și va avea aceeaș putere doveditoare ca actul depeș.

Autoritățile mai sus indicate, unde extractele sau actele au fost depuse, sunt datoare a le trimite comisiunii de reconstituirea registrelor, prin scrisoare recomandată.

Art. 46. — Primarii comunelor ale căror registre urmează a fi reconstituite, vor întocmi și trimite comisiunii lista persoanelor ce locuiau în comună la epoca pentru care urmează a se reconstitui registrele și cari ar fi fost în situațiune de a determina încheierea unui act de stare civilă, arătând și reședința lor actuală.

Art. 47. — Lista se va publica prin îngrijirea președintelui comisiunii în modul prescris de art. 44, cu invitațiunea ca persoanele trecute în listă să se prezinte, în termen de un an dela publicare, la primăria locului reședinței lor, iar în străinătate la cancelaria legațiilor sau consulatelor și să arate cunoștințele ce au, privitor la starea lor civilă, sau a membrilor familiei lor.

Cel ce face declarațiune va aduce orice acte justificative și va indica registrele ce ar putea permite controlul celor afirmate.

Declarațiunea va fi transmisă împreună cu actele ce o sprijină, prin scrisoare recomandată, comisiunii de reconstituire.

Art. 48. — Reconstituirea se va întemeia pe extractele legalizate ale actelor stării civile, pe registrele ținute de reprezentanții diferitelor culte și pe orice acte și registre ce ar putea conține substanța actelor stării civile, pe declarațiile celor interesați, precum și pe mărturiile terțelor persoane, ambele

sprijinite pe actele invocate.

Art. 49. — Comisiunea se va pronunța prin hotărâri colective și se vor afișa în termen de 3 zile dela pronunțare la oficiul stării civile.

In cazul neînscrierii în registre, partea interesată sau Ministerul public se va adresa tribunalului care va judeca potrivit dispozițiilor aliniatului II al art. 31 și următoarele.

Art. 50. — Intreaga procedură de reconstituire, precum și cea înainte instanțelor de drept comun, în cazul articolului precedent, este scutită de timbru și se face din oficiu.

Art. 51. — Modul întocmirii nouilor registre, în baza datelor adunate de comisiune, se va stabili prin un regulament special.

Art. 52. — Actele reconstituite au puterea doveditoare ce legea recunoaște actelor stării civile.

Rectificările se vor face potrivit art. 41.

Art. 53. — Când nu vor fi existat registre sau se vor fi pierdut ori distrus în totul sau în parte, când registrele nu sunt regulat ținute sau actul invocat a fost omis, partea interesată dovedind mai întâi, prin orice mijloace, că din aceste împrețurări se găsește în imposibilitate de a produce copia de pe actul ce invoacă, va putea apoi stabili faptele de stare civilă prin mijloacele dreptului comun.

Art. 54. — În cazurile prevăzute de articolul precedent, tribunalul, după cererea celor interesați sau a procurorului, va constata faptul stării civile și va ordona înscrierea în registre după datele stabilite.

Cererea va fi judecată de urgență cu citarea rudelor cele mai apropiate și direct interesate și a ofițerului stării civile, față fiind și Ministerul public.

Dispozițiunile art. 32 și următoarele se vor aplica și în acest caz.

Art. 55. — Cererea se va judeca de tribunalul în circumscripțiunea căruia se află oficiul stării civile unde înregistrarea urma să fi fost făcută.

Despre actele de naștere

Art. 56. — Declarațiunea de nașterea unui copil se va face verbal la ofițerul stării civile al locului în termen de 3 zile dela ușurarea femeiei.

Declarantul sau va înfățișa certificatul de verificarea nașterii liberat de medic, moașă sau agent sanitar, sau va prezenta doi martori cari să confirme exactitatea faptului declarat.

Art. 57. — Sunt ținuți să declare nașterea tatăl, iar în caz de împiedicare a acestuia moașă, medicul, ori cine a fost de față, persoana în locuința căruia a avut loc nașterea și mama, de-i va fi cu puțință.

Art. 58. — Actul de naștere va cuprinde: data înregistrării, anul, luna, ziua și ora nașterii, sexul copilului, prenumele ce i se va da și confesiunea căreia va aparține; prenumele, numele, vârsta, profesiunea și domiciliul părinților; locul nașterii copilului când este deosebit de locuința părinților; mențiunea de verificarea nașterii.

Art. 59. — Nu vor putea fi întrebuințate ca prenume, numele de familie precum și cuvintele cari ar constitui o manifestare politică.

Art. 60. — Înregistrarea gemenilor se va face pentru fiecare copil separat în ordinea nașterii.

Art. 61. — Copiii născuți morți vor fi declarați

în termen de 24 ore. Pe actul de naștere se va face mențiunea „născut morț”.

Art. 62. — Numele tatălui unui copil nelegitim va fi înscris în registrul de nașteri, numai dacă dec-larațiunea a fost făcută de însăși tatăl sau împuternicitul său cu procură specială și autentică.

Numele mamei va fi în totdeauna declarat și înscris în registre.

Art. 63. — Cel ce găsește un copil nou născut este dator să-l prezinte de îndată autorităților polițienești locale, cu vestimintele și efectele ce s'ar fi găsit asupra lui și să arate circumstanțele de timp și de loc în care a fost găsit.

Poliția va încheia proces-verbal constatator a circumstanțelor mai sus arătate și va face mențiune de tot ce poate ajuta la stabilirea indentității, arătând înștițuțiuțea sau persoana căreia copilul i-a fost încredințat.

În termen de două zile procesul-verbal va fi trimis ofițerului stării civile, care va da nume și prenume copilului, înscriindu-l în registre, iar un extract de pe actul de naștere va fi trimis din oficiu, în termen de trei zile, înștițuțiuții sau persoanei căreia copilul a fost încredințat.

Dacă ulterior se stabilește că nașterea copilului găsit era anterior înscrisă, cea de a două înscriere va fi anulată prin ordonanță prezidențială.

Art. 64. — Când nașterea va avea loc într'un spital, casă de sănătate, penitenciar, azil sau alte înștițuțiuții similare, directorii sau administratorii vor încunoștința în scris pe ofițerul stării civile, indicând datele necesare înregistrării.

În baza acestei comunicări se va face înscrierea actului de naștere în registre.

Art. 65. — În caz de naștere în timpul unei călătorii maritime, actul de naștere se va încheia în 24 ore dela ușurarea femeii, pe vasele militare de comandant, iar pe celelalte vase, de căpitan, patron sau cei ce îndeplinesc această funcțiune.

Dacă nașterea are loc în timpul opirișii în port și debarcarea este cu neputință, sau portul fiind străin, nu se află agent diplomatic ori consular, actul va fi încheiat în aceleași condițiuni, făcându-se mențiune de circumstanțele mai sus arătate.

Actul va fi înscris la sfârșitul listei echipajului.

Art. 66. — În cel dintâi port unde vasul se oprește, dacă portul este în țară, ofițerul care a instrumentat este dator să depună două copii de pe act căpităniei portului sau autorității care o înlocuește, iar dacă portul este în străinătate, depunerea se face la consulatul român din cel mai apropiat port.

Unul din exemplarele actului depus va rămâne în arhiva acestor autorități, iar cel de al doilea va fi trimis spre înregistrare ofițerului stării civile al ultimului domiciliu în țară al tatălui, sau al mamei când tatăl nu e cunoscut; iar în lipsa domiciliului lor la oficiul stării civile al primului sector al Capitalei.

Art. 67. — Dacă nașterea are loc pe un vas fluvial, aeronavă sau în tren, declarațiunea nașterii trebuie să fie făcută de persoanele arătate de art. 57 la ofițerul stării civile al locului de debarcare.

Art. 68. — Actul de recunoaștere a copilului natural se va menționa de ofițerul stării civile, în rubrica de adnotări, a actului de naștere înscris în registru.

Art. 69. — În cazul prevăzut de art. 66, declarațiunea de recunoașterea unui copil va putea fi primită de ofițerii instrumentari arătați în acel articol și cu formele acolo indicate.

Depunerea și transmiterea copiilor se va îndeplini potrivit dispozițiilor art. 66, cu deosebire că trimiteră se va face ofițerului stării civile al locului unde este înscris actul de naștere al celui recunoscut.

Despre actele de căsătorie.

Art. 70. — Declarațiunea de căsătorie se va face de viitorii soți în persoană sau prin act autentic ori legalizat, înaintea ofițerului stării civile a domiciliului sau reședinței unuia din ei.

Art. 71. — Declarațiunea de căsătorie a viitorilor soți va cuprinde: numele, prenumele, vârsta, profesiunea, confesiunea, domiciliul și reședința lor; naționalitatea, locul nașterii, calitatea de necăsătorii, văduvi sau divorțați; gradul de înrudire; numele, prenumele, profesiunea și domiciliul părinților, precum și a persoanelor chemate să dea consimțământul.

Dacă viitorii soți au copii care prin efectul căsătoriei ar deveni legitimi, declarațiunea va mai cuprinde numele și prenumele acestora, locul și data nașterii lor, în cazul când o româncă se căsătorește cu un străin și declarațiunea acestuia dacă își păstrează naționalitatea de origină.

Art. 72. — Ofițerul stării civile, primind cerearea, va dispune facerea publicațiilor în localitate, dacă viitorii soți locuiesc acolo de cel puțin trei luni, iar în caz contrariu, publicațiunile se vor face și în localitatea unde ei au avut ultimul domiciliu.

Dacă unul din viitorii soți este incapabil, publicațiunea se va face și la domiciliul celor chemați să dea consimțământul.

Art. 73. — Actul de publicațiunea căsătoriei va cuprinde data afișării, datele menționate în declarație și indicarea ca cei îndreptățiți, cari au cunoștință de lipsa oricărei din condițiunile de fond ale căsătoriei, să facă opoziție în termen de 10 zile dela data afișării.

Actul de publicațiune se afișează și va rămâne afișat la ușa casei comunale timp de 8 zile.

Art. 74. — Pot face opoziție la căsătorie:

a) tatăl sau mama, bunii sau bunele, frații sau surorile, dacă sunt majori, în ordinea arătată, întemeindu-se pe neîndeplinirea ori căreia din condițiunile de fond ale căsătoriei;

b) autoritățile de protecție ale incapacabililor, numai pentru motive de incapacitate;

c) persoana legată prin căsătorie cu unul din viitorii soți, dar numai pentru acest motiv;

d) ministerul public, în toate cazurile în cari ordinea publică este interesată.

Art. 75. — Opozițiunea va fi făcută în patru exemplare și prezentată personal sau prin împuternicit ofițerului stării civile care a efectuat publicațiunea; va arăta calitatea oponentului, motivele pe cari se întemeiază, precum și alegerea domiciliului la sediul judecătorei competente să judece opoziția.

Art. 76. — După expirarea termenelor prevăzute pentru facerea opozițiilor, ofițerii stării civile cari au făcut afișările vor trimite, ofițerului stării civile care le-a ordonat, procesul-verbal constatator al afișării

împreună cu opozițiile ivite și toate actele referitoare.

Art. 77. — Ofițerul stării civile care a ordonat publicațiunile va înlătura opozițiile făcute peste termen, sau fără calitate.

În celelalte cazuri ofițerul stării civile, păstrând unul din exemplare, va trimite de îndată un exemplar judecătorei circumscripției și fiecărui dintre viitorii soți.

Art. 78. — Judecătoria citând părțile va hotărî în Camera de consiliu, cu drept de recurs la tribunal în termen de 3 zile dela pronunțare.

Recurs se va judeca cu precădere în termen de 5 zile.

Citațiile se vor emite din oficiu, scutite fiind de orice taxe sau limbre.

Dispozitivul hotărârii rămase definitivă va fi trimis fără întârziere de grefierul instanței, ofițerului stării civile care a ordonat publicarea.

Art. 79. — Ofițerul stării civile va încheia un proces-verbal în registrul de publicațiuni care va cuprinde, pe lângă datele menționate în declarație, data și locul în care s'a făcut publicațiunile, constatarea că termenele legale au fost respectate și mențiune de opozițiunile primite, de înlăturarea, respingerea sau retragerea lor.

(Urmare în nr. viitor)

INFORMAȚIUNI

Pe ziua de 15 Februarie a apărut la Brașov o nouă publicație de drept „Dreptatea” revistă lunară pentru jurisprudență și doctrină sub direcțiunea d-ilor: Ion Posoiu, Alexandru Balan și Const. C. Simionescu consilierii la Curtea de Apel Brașov. Lucrarea apare cu autorizarea Ministerului Justiției și-si propune a exterioriza mișcarea juridică în deosebi manifestată în Circumscripția Curții de Apel Brașov, considerând ca colaboratori ai revistei pe d-nii magistrați și avocați din circumscripția numitei Curți, după cum se precizează în manifestul program al acestei reviste. Semnalând apariția noului confrate, îi urăm viață lungă și perzeverență pe terenul publicistic al justiției române în Ardeal, al cărei progres îl marchează. Abonamente pentru autorități și bănci 500 lei anual, pentru d-nii magistrați 300 lei iar pentru d-nii avocați 350 lei anual. Redacția și Administrația „Curtea de Apel din Brașov, palatul Justiției”.

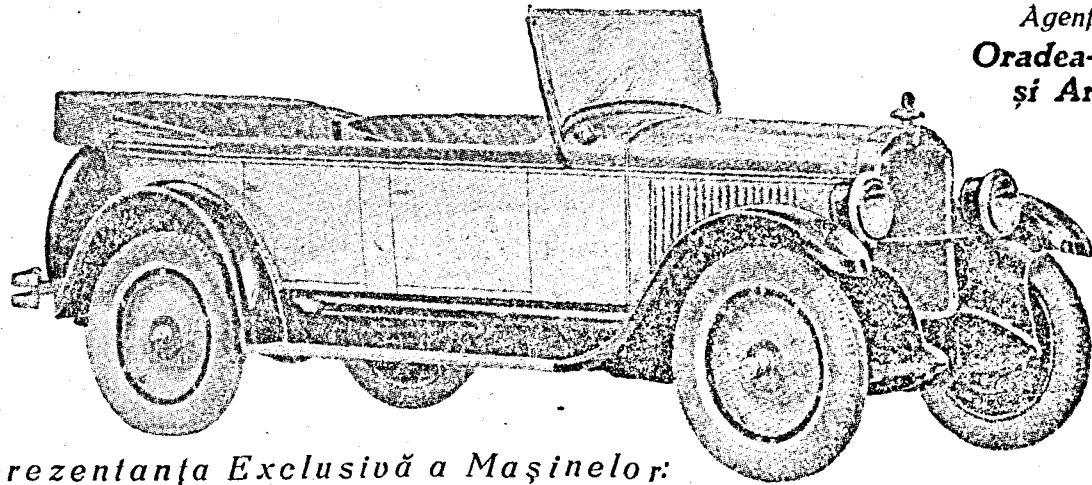
***

Tot pe ziua de 15 Februarie a. c. a mai apărut „Carasul Juristic” din Oravița sub conducerea d-lor Octavian Tănăsescu prim-președinte la tribunalul Oravița și Dr. Nicolae Hubian decanul baroului avocaților din Județul Caras. Revista este lunară și-si propune promovarea dreptului și justiției în Județul Caras. Redacția și Administrația: Baroul avocaților, Localul Tribunalului Oravița. Ne bucurăm de înmulțirea publicațiilor de drept românesc din Ardeal și apreciind abnegația celor ce pornesc astfel la munca grea ce și-o impun le dorim spor la lucru.

»NOËL«

SUCURSALA: TIMIȘOARA BULEVARDUL REGINA MARIA 8.

Agenții:
Oradea-Mare
și Arad

Reprezentanța Exclusivă a Mașinelor:

BUICK ȘI OLDSMOBILE

in permanență stoc

JILESCU

CLUJ

STRADA REGINA MARIA

16

Automobile
Accesorii
Uleiuri
Autogarage
Cauciucuri
Benzină

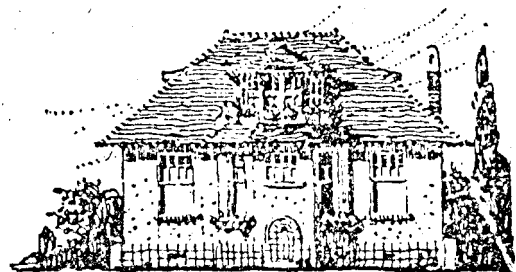
TELEFON.
7-63

»FENIX«

Societate Anonimă
Română de Asigurări

București

Str. Bis. Enei Nr. 10

Oferă asigurări populare de capitalizare
pe 10 și 15 ani combinate cu construcțiuni
de case plătibile în rate timp de 20 ani.

Ce caută
agenți serioși, în Ardeal, contra
comision.